

Εἰς τὰ φύλλα τοῦ πέταλ' ἀνθέων

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Εἰς τὰ φύλλα τοῦ πέταλ' ἀνθέων
τὸ βιβλίον ξηραῖνον πιέζει,
εἴτι ἄλλοτε ἔδρεψα κλαίων,
εἴτ' ἡσθάνθ' ἡ καρδία ὅτ' ἔζη.

Ἄλλα δάκρυ ἐπότισεν ἄλλων
εἰς χαρὰν ἢ ἱκμᾶς ἐθερμάνθη,
καὶ γλυκύ τι ἀνθύλλιον θάλλον
εἰς τὰ ἄλλα ἐκρύπτετο ἄνθη.

Εἰς ψυχρὸν ὅμως ὅταν χειμῶνα
ἀπεπάγ' ἢ ἱκμᾶς τῆς καρδίας,
φύλλα ἔπεσαν ἄμορφα μόνα,
στερηθέντα χροιάς κ' εὐωδίας.

Τὰ συνέλεξα φύλλον πρὸς φύλλον.
Φύλαττέ τ'· ἄς σοὶ φέρουν εἰς μνήμην
πῶς ἂν ἔσχατος ὄλων τῶν φίλων,
πλὴν θερμότερος ὄλων πῶς ἤμην.

—
Ἄν θελήσης ποτὲ δ' ἡ φωνή σου
τὴν ζωὴν των τὴν πρὶν νὰ τοῖς δώσῃ,
ὥς ἡ Ἴρις λαμπρὰ θὰ βαφῶσι,
θ' ἀποπνέουν ὁσμὴν παραδείσου.

—

